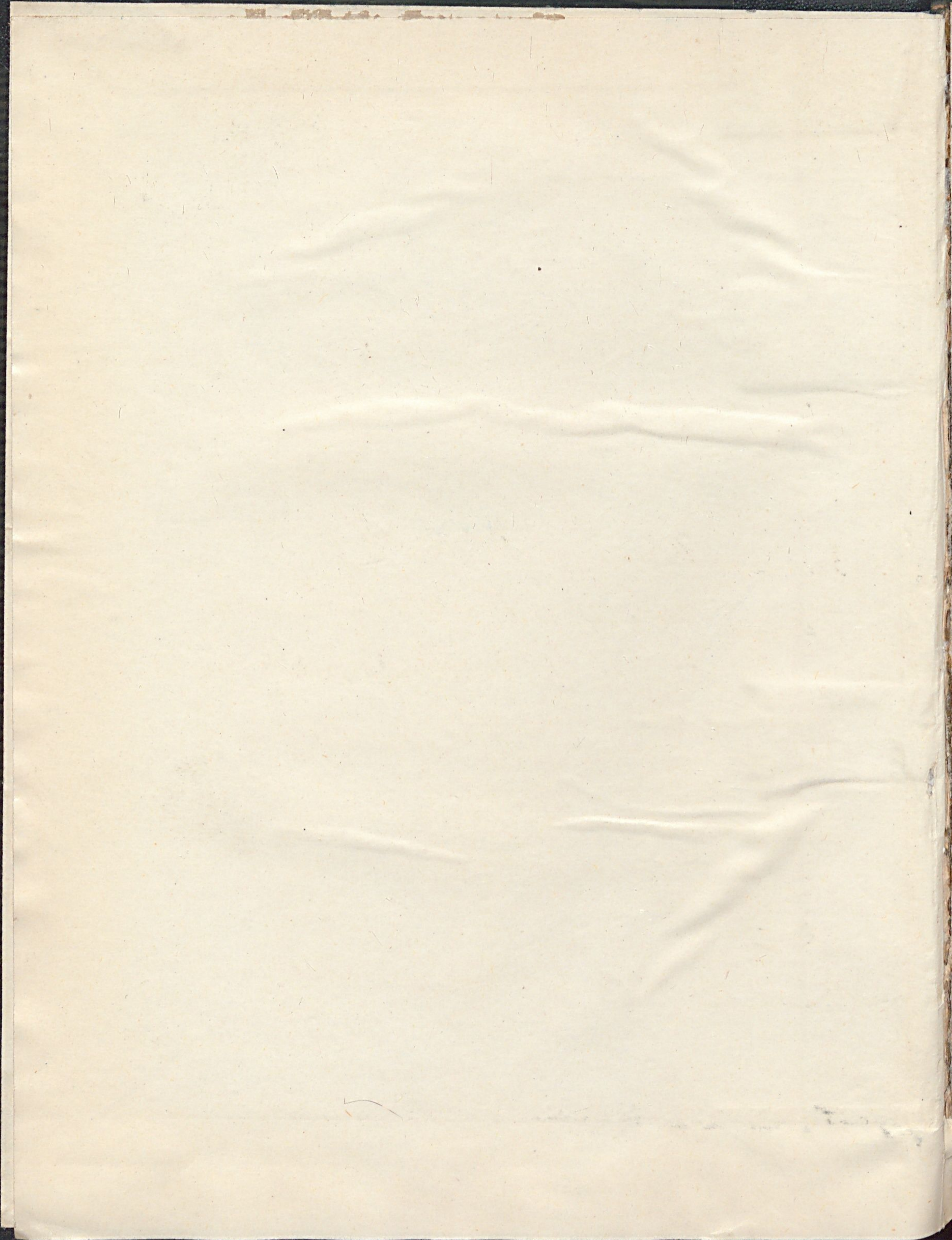

1
11

2

3

1697.

1. Beckmannus, Fridem: De Martino, Episcopo Turonensi
2. Beierus, Adrianus: Clades ex proprio gladio seu
de reversionibus.
3. Beierus, Adrianus: De optione ad heredes transitio-
ria.
- part Beierus, Adrianus: De conjuncta manu. 2 Impl. 1697

1749.

5. Beierus, Adrianus: De indictis juris in ducis.
6. Beierus, Adrianus: De cessione bonorum.
7. Beierus, Adrianus: De circulo creditorum
8. Brucknerus, Wilhelm Hieron: Invitatio ad audientiam
lectionem cursoriam [Jovitis Junon], occasione cujus
dissentur de Constitutionibus Justinian. Imp. ecclesias-
Ficis.
9. Brucknerus, Wilhelm Hieronymus: De jurisdictione con-
muni
- part Brucknerus, Wilhelm Hieronymus: De clandestinis sponsa-
libus juratis

1697.

11. Crausius, Rudolphus W. Th., Decanus collegii medicis:

Præpenticum: De symbolismo alterationum corporum
caelestium et Terrenorum (Disputationis inaugurati
Georgii Heinrichi Rosenberg præmissum)

12^{ant} Friesen, Joh. Bernhardus: De conventionem neorganatica
= 2 Sumpt. 1697 et 1737.

13^{ant} Lyncker, Nicolaus Christophorus: De juretus speculii mili.
Paris. 2 Sumpt. 1697 et 1753.

14. Lyncker, Nicol. Christophorus: De militia togata

15. Muellers, Joh. Jacobus: De occisione furis nocturnis.

16^{ant} Muellers, Joh. Jacobus: De jure partis majoris.
= 2 Sumpt. 1697 et 1751.

17. Wetzelius, Georgius Wolffgangus: De spiritu vini.

18. Wildvogelius, Christianus, Collegii jurid. Decanus: De philo-
sophia ad C. 2 D. de prorenet. Programma inang. flectioni
cursoriae Jo. Christophori Böttiger præmissum

1697.

19. Wildvogelius, Christianus, Collegii juris... Decanus:
de re gradatione ad 1-2 C. Th. de curs. pall. et. 1.3
C. d. d. d. et. protect. (Programma inang. (lectioni
cursoriae Christiani Butner praemissum).
20. Wildvogelius, Christianus, Collegii juris... Decanus:
de statura ad 1+2. P. de crag. mist. ann. Program-
ma inang. (lectioni cursoriae Wilhelmi Pücher praem-
issum).
21. Wildvogelius, Christianus, Collegii juris... Decanus: De vacan-
tibus ad 1.2 C. ut. dignit. ordo sero. Programma inang.
(lectioni cursoriae Christophi Ponsard Baumgärtner praem-
issum).
22. Wildvogelius, Christianus, Collegii juris... Decanus:
de imaginibus majorum ad C. 22. P. ~~ad d. d. d. d.~~
ad min. tub. f. Programma inang. (lectioni cursoriae
Johann Inesti Schelkase praemissum)

23. Wildvogel, Christianus: De jure portarum.
24. Wildvogelin, Christianus: De jure vexillorum.
25. Wildvogelin, Christianus: De eo, quod justum
est circa tempestates.

7754. ^a

1697, 8

M
9

DECANI FACULTATIS JURIDICÆ
WILHELMI HIERONYMI
BRUCKNERI D.

Pandect. Prof. Publ. Facultatis Juridicæ & Sca-
binatus Assessoris

Invitatio

ad audiendam lectionem Cursoriam,
occasione cujus disseritur

de

CONSTITUTIONIBUS JUSTI-
NIANI IMP. ECCLESIA-
STICIS.

Literis MULLERIANIS.

1774

DECANI FACULTATIS IURIDICAE
 WILHELMI-FRIDERICI
 BRUCKNERII
 ad iudicium de iudicio
 occasionis curiae
 CONSTITUTIONIBUS IUSTE
 HANNOVER. ECCLESIAE
 STATUTIS

Justinianum Imp. duabus

rebus felicem, duabus infelicem quis non male reputaverit. Felicem ob tot tantaque bella prospere confecta, & leges non minus prudenti consilio conditas atque collectas, quam mirorum gentium moratorum consensu probatas receptasque. Infelicem autem ob pessimam, quæ obtigit ipsi, tori sociam Theodoram, & acerbum, quem nactus est, rerum a se gestarum scriptorem Procopium. Adeo secunda in bello usus est fortuna, ut, quemadmodum Trajanus Imperium Romanum junctum, ita ipse divisum ad summam perduxerit potentiam; Unde a tot gentibus devictis nominatus Alemannicus, Gothicus, Francicus, Germanicus, Anticus, Alanicus, Vandalicus, Africanus, Gepidicus, Longobardicus. De legibus ab ipso promulgatis, quibus citra dubium perennem nominis sui debet memoriam, nihil jam attinet dicere; saltim obiter monemus, quod non sine omine inter duos Imperatores, a jure nomen habentes, Justinos scilicet, quorum alter ipse, ipse alterius fuit avunculus, vixerit medius, JUSTINIANUS, dum JUS. INSINUAT(a), recte appellatus. Conjugium ejus cum Theodora, quam in negotiis Imperii participem fecit consilii (b), multis malis dedisse causam (c), alio tempore, ubi commodior se offeret occasio, uberius exponemus. Procopius in arcana historia, quam *ἀνέκδοτα* vocant, Imperatorem nostrum describit ut pessimum Principem, & aulam ejus sistit veluti omnium malorum lernam. Trivoltius (d) Gallus inquirens in causas, cur ille Imperatorem, a quo tamen magnis auctus fuerat honoribus, tam indigne per ora hominum traduxerit, inter alias hanc quoque adfert, quod

A

Justini-

(a) per anagramma (b) uti ipse fatetur Imperator in *Novell. 8. c. 1.* (c) unde recte Baronius in *Annal. ad ann. 535. n. 64.* scribit: *Felicissimus Justinianus extitisset, si Theodora conjugem caruisset.* (d) in *Apologetica*, quam pro Justiniano contra Procopium scripsit, dissertatione.

Justinianus magno studio promoverit religionem Christianam, & Procopius ab ea fuerit alienus. Sed hoc non magis veritate nititur, quam illud nonnullorum (e) commentum, quod Tribonianus, legum nostrarum architectus, non fuerit Christianus. Procopium enim Christianæ religioni fuisse addictum, nemini potest esse ignotum, qui attentius legerit librum ejus de Justiniani ædificiis; nec pro hæretico habendus est, dum in Imperatore damnat, quod adversus illos pœnam statuerit capitalem, cum notante Vossio (f) hoc ideo fecerit, quoniam aliquas fidei controversias tam difficiles judicabat, ut multi eas assequi non valeant. Sicuti autem ex aliis Procopii libris singularis modestia erga Imperatorem apparet, ita ex Arcana historia elucet effrenata convitiandi libido, unde multi viri docti existimant, hanc esse supposititiam (g), vel ad minimum interpolatam (h). Non est hujus loci, rem illam, hætenus nondum satis erutam, iusta tamen evolutione dignam, indagare; propius ad institutum nostrum faciet, si, quo affectu arcana Procopii historia excipiatur, perpendamus. Juris civilis Cultores plerumque ringuntur, ubi suum Imperatorem ita proscindi vident, quamvis nonnulli (i) reperiantur, qui multum tribuant Procopii *ἀνενδοξοίς*. Communiter tamen a Clericis Pontificiis, præsertim Jesuitis, hæc magno in pretio habentur, quibus etiam obstetricantibus per Nicolaum, nescio quem Alemannum, e Vaticana in lucem edita (k), deinde opera ejus notis illustrata (l). Quid enim de Imperatore nostro sentiant, Alemannus ille satis indicat, ubi sub initium editæ a se historiæ arcanae Procopii proficitur, Justinianum non ita laudibus dignum esse, uti quidem

hæte-
(e) ut Suida & hunc secuti Baronii in *Annal. ad ann. 528. n. 2. consi. Speckhaniai Synopt. Exeges. Juris Casarei in protheoria s. 48. & seqq.* (f) in *Historicis Grecis* (g) Guil. Cave in *Histor. Liter. script. eccl.* (h) Christf. VVachtler de *Vet. jur. enucl. ad Nicetam Spilium* (i) vide Alberici Gentilis *dialogum sextum de juris interpretibus*, ubi p. m. 64. scribit, quod Baro, Hotomannus & alii novitii toti pendeant a Procopio, & Justinianum, Tribonianum, reliquosque compositores juris nostri proscindant omni contumeliarum genere. (k) anno hujus seculi 23. (l) per Claudium Maltrait Jesuitam Tholosanum anno 1663.

hactenus Jurisconsulti crediderint; cum perversam de Christo
 foverit sententiam, & usurpaverit sibi licentiam, definiendi dog-
 mata legesque ecclesiasticas statuendi, sævitiam quoque exercu-
 erit erga Pontifices Romanos. Didicit hæc Alemannus a magi-
 stro suo Baronio, qui ob triplicem illam causam in Annalibus
 Justinianum passim exagitat. Enim vero sævitiam erga Pontifi-
 ces Romanos nullam exercuit, &, licet Vigilium Papam in exi-
 lium miserit, hoc tamen ideo factum, quod is Synodum Con-
 stantinopolitanam quintam, a Baronio quidem & post ipsum a
 Haloixio impugnatam, sed ab Henrico de Noris Augustiniano
 Monacho dedita opera defensam, rejiceret. Ex eo autem cum
 Concilium illud, Epistola ad Eutyrium Patriarcham Con-
 stantinopolitanum exarata, & non ita pridem e MCto veteri,
 una cum Petri de Marca ad eam animadversionibus a Stephano
 Baluzio edita, approbare se profiteretur, revocatus est (m).
 Falsa sententia, quam Justinianus de Christo fovisse dicitur, est
 error Aphtartodocitarum, quo, uti refert Nicephorus (n),
*multi monachi vita illustres & sacerdotes illo tempore fuerunt
 correpti; venit autem ille ex summo erga Christum amore. Im-
 perator enim tanto in Salvatore pietatis ardore flagrasse ab iis,
 qui res illius memoria posteritatis mandarunt, dicitur, quanto
 alius ex iis, qui ante eum Imperium tenuerunt, ter maximo illo
 Constantino semper excepto. Cum igitur magis excusandus
 quam accusandus sit error Imperatoris, & nulla appareat sævitia
 exercita erga Pontifices, contra vero ipse Baronius (o) fatea-
 tur, Justiniano unlicuisse (vincendo scil. Persas, Gothos, Van-
 dalos & alios barbaros) quod nemini prædecessorum Imperato-
 rum concessum fuerat; & tanta quidem eum promeruisse ex cultu
 sanctorum martyrum, veneratione eorundem sacrarum reliquia-
 rum, erectione novarum ecclesiarum, veterum collabentium re-
 stitutione, hospitalium domorum adificatione, extirpatione hæ-
 reticorum, inviolabili justitiæ observatione, pravorum proscri-
 ptione*

(m) conf. Heideggeri Historiam Papatus Period. 2. §. 31. (n) lib. 17. c. 29. (o)
 ad annum 527. n. 44.

*ptione morum, propagatione vero virtutum, patrocínio bonorum
 atque profligatione malorum, quid igitur clericos quosdam Pon-
 tificios movet, ut tam infensi sint Justiniano, & propterea Pro-
 copii *avendo* adeo in pretio & delitiis habeant? Non difficul-
 ter hoc potest animadvertere, qui attentius legerit Baronium,
 in vita Justiniani nimis operosum; scilicet id maxime ipsum urit
 & angit, quod in Corpore nostro Juris tot extent Constitutiones
 Justiniani, non tantum de rebus & causis ecclesiasticis agentes,
 sed & Episcopis, sacerdotibus & monachis normam vivendi
 præscribentes; hanc enim rem putat esse pessimi exempli, præ-
 fertim cum Corpus Civile Justinianum hodie versetur in omni-
 um manibus, & non sine causa metuat, ne Imperatores, Reges
 & Principes Christiani, Romano Pontifici addicti, provocent
 ad Justinianum, & idem sibi licere contendant, quod olim
 pia antiquitas illi non denegavit. Nescit autem Annalium
 scriptor, quid hinc potissimum respondere debeat. Jam enim
 has adfert (p) excusationis causas 1.) *quod illis constitutionibus
 coerceri debuerint infrenes hæretici, & petulantes Schismatici
 cohiberi atque soluti disciplina restringi.* Sed ob hanc causam
 hodie Papa non permetteret, a Principibus leges promulgari
 ecclesiasticas, præsertim ut clerici disciplina soluti in ordinem
 redigerentur 2.) *quod par sit credere, omnes illas constitutiones
 esse CPlitanorum Episcoporum, quas libentius edi illi voluerint
 nomine ipsius Imperatoris, ut validioris observantiæ essent.* Nec
 etiam Papa hodie ferret, ut Episcopi, ad majorem observanti-
 am legibus sacris conciliandam, uterentur autoritate Princi-
 pum, quorum nomine prodirent illæ leges 3.) *quod non agat de
 rebus personisve sacris Imperatoria potestate, sed potius e sacro-
 rum præscripto canonum, ut se in his non earum legum condito-
 rem, sed sanctorum canonum præ se ferat executorem] atque custo-
 dem.* Hæc quidem ratio toties prætenditur & repetitur a Baro-
 nio, sed frustra: nam si Imperator canonum sanctorum execu-
 torem tantum se voluisset gerere, non opus fuisset, ut ipse leges
 eccle-*

(p) ad annum 528. 2. 1. n. 5.

ecclesiasticas, prout ferebant tempora & mores clericorum, conderet, sed præcipere saltim potuisset, ut hi vel illi canones Conciliorum observarentur. Et, si consideramus Novellas 3. 5. 6. 7. II. 16. 22. 40. 42. 43. 46. 55. 56. 57. 58. 59. 65. 67. 76. 79. 81. 83. 86. III. II7. 120. 123. 131. 133. 137. 140. 146. ad regimen & forum ecclesiasticum juxta modernam observantiam spectantes, & quarum una sæpe plura continet argumenta, E.G. Novella 123. diversi generis complectens 44. capita, quis non videt, illas non esse canones a Conciliis defuntos & executioni datos, sed leges a Justiniano pro ratione temporis & circumstantiarum latas? Mox Baronius succenset Patriarchis CPlitanis, in hæc erumpens (q) verba: *At incusari possit vecordia atque timiditas Constantinopolitanorum Antistitum, sinentium Imperatorem leges ferre super omnes Episcopos, atque non secus ac ipsum caput Ecclesie vel Concilium Episcoporum, Episcopis aliisque sacris Dei ministris jura præscribere.* Sed cur Pontifices Romani Felix, duo Johannes, Agapetus, Silverius, Vigilius, & Pelagius, qui omnes Justiniani tempore vixerunt, & toties literas a Baronio relatas, ad ipsum dederunt, eum, singulis ferme annis constitutiones ecclesiasticas vulgantem, vel verbulo non admonuerunt, ut falcem non in sacram suam messem immitteret? Imo Vigilius Papa, dum in literis ad Imperatorem scriptis, & a Baronio (r) productis, Deo gratias agit, quod *non Imperialem solum, sed etiam sacerdotalem animum Justiniano concesserit*, grato agnoscit animo, quod tantam hic Ecclesie curam gerat. Tandem Baronius (s) in ipsum invehitur Imperatorem, contendens, *illum sibi nimium arrogasse, & contra jus fasque præsumsisse, ac divinarum rerum factum invasorem, divinis rebus se miscuisse, qui humanis tantum fuisset præfectus rebus.* Mortuum etiam ante horrendum majestatis divinæ tribunal sistit (t), fundans se potissimum in sententia Procopii, quem *luculentum illius temporis* vocat *historicum.* Enimvero hanc iniquitatem nec ipsi moderni moderatiores Romano-

(q) ad dictum annum n. 8. (r) ad annum 540. n. 15. (s) ad annum 528. n. 1. ad an. 541. n. 20. (t) ad an. 565. n. 6.

mano - Catholici æquo ferent animo. Equidem nullus Imperatorum magis studuit augere privilegia clericorum, & fimbrias dilatare Pontificum Romanorum, quam Justinianus Imp. noster, & hoc etiam gratissimamente agnoscebant illius temporis Pontifices & Clerici. Sed jam mutata sunt tempora, & post Gregorium VII. alia invaluit opinio. Sic cum ipse Baronius (u) ex l. 8. *C. de summa Trinit.* referat, quod Johannes Papa in literis ad Justinianum scriptis grato deprædicet animo, quod ille cuncta fedi Romanæ subjiciat, nihilominus, cum alio loco (x) ex Novell. 131. c. 2. adduxisset, quod Imperator Romano Episcopo primum, & CPlitano secundum hoc locum sanctione sua firmasset, subjicit: *sic non tam ex jure Canonum sibi arrogat Imperator, quam contra jus omne fasque præsumit*; scilicet ne Papæ dignitatem suam acceptam ferre videantur Imperatori. Plures autem leges ecclesiasticæ non tantum Justiniani sed & aliorum Imp. occurrunt in titulo Codicis de Episcopis & Clericis, e quo lectione cursoria explicandam l. 15. sumsit Nobilis. Candidatus

DAVID SIMON

De cujus ortu, studiis, & peracto hactenus vitæ genere, prout moris est, jam pauca quædam dicenda restant. Editus est in hanc lucem Wittebergæ Saxonum, anno hujus seculi sexagesimo sexto d. 24. Octobr. Patre viro Maxime Reverendo, JOHANNE SIMONE, Philosophiæ Magistro, & tunc Facultatis ejusdem Adjuncto seniore, nec non oppidanæ, quæ ibidem est, Scholæ Rectore, jam verò SS. Theol. Licentiato, & in Lusatiâ inferiori apud Kirchhaynenses Pastore Primario, vicinarumque Ecclesiarum Superintendente; Matre ANNA, M. DAVIDIS SCHUTZII propè Stolpenam, quæ est in Misniâ, apud Dittersbacenses olim Pastoris filiâ. Hæc cum præcipitato fato in vivis esse desisset, atque Parens circa initium
anni.

(u) ad an. 534. n. 15. (x) ad an. 541. n. 21.

anni M D C L X I X. secundis sibi nuptiis junxisset tunc virginem non minus genere quam virtutibus splendidam MARIAM KUNADIANAM (cujus propensum in se affectum eo gratiori Noster agnoscit animo, quo rarior ille solet esse in novercis) ab utroque sollicitè educatus, Christianæque pietatis principiis instructus, primùm domesticorum Præceptorum, Admodum Reverendorum, M. DANIELIS ILGENII, jam Deliciensis Ecclesiæ in Misnia Archidiaconi, & M. CHRISTMANNI BORNMANNI, jam in agro Lipsiensi apud Litschænenses animarum Pastoris disciplinæ atque informationi traditus, & cum per quatuor annos sub his non parum in literis profecisset, postea ætatis anno duodecimo, in Electoralem scholam Portensem missus est, ubi per quinquennium Amplissimi Senatûs Sorbigenensis beneficio vixit, & ductu M. JOHANNIS GEORGII LAURENTII p. m. tunc Rectoris atque Collegarum, tanta in græcis & latinis jecit fundamenta, ut jam dignus judicaretur studiis Academicis. Igitur cum mense Decembri A. M D C L X X I I I. in patriam rediret, Parens de feliori studiorum filii sui progressu sollicitus optimo consilio illum priùs à se dimittere noluit, quàm disciplinis, quas vocant, philosophicis cum altero, quem piè jam defunctum luget, filio eum plenius instruxisset. Itaque Logicam primùm, mox Metaphysicam, Physicam etiam, Pneumaticam, Ethicam & Politicam, quin & principia Mathematica more Academico non sine industriâ tradidit, & privatis suo sub præsidio disputationibus excultum ad Theologiam positivam, eò quod sacris studiis tunc non invitus destinaretur, perduxit. Hisce non contentus Candidatus noster, ubi A. M D C L X X X V. in Academiam Lipsiensem se contulit, præstantissimorum & celeberrimorum Virorum *Alberti, Menckenii, Rechenbergii & Schmidii* Collegia Philosophica publice privatimque frequentavit, quorum informatione & imprimis exercitii disputatorii consuetudine factum, ut progressus jam in publicum, conscriptam proprio Marte dissertationem *de fœminâ Rege minorenni Imperium administrante*

B

aô.

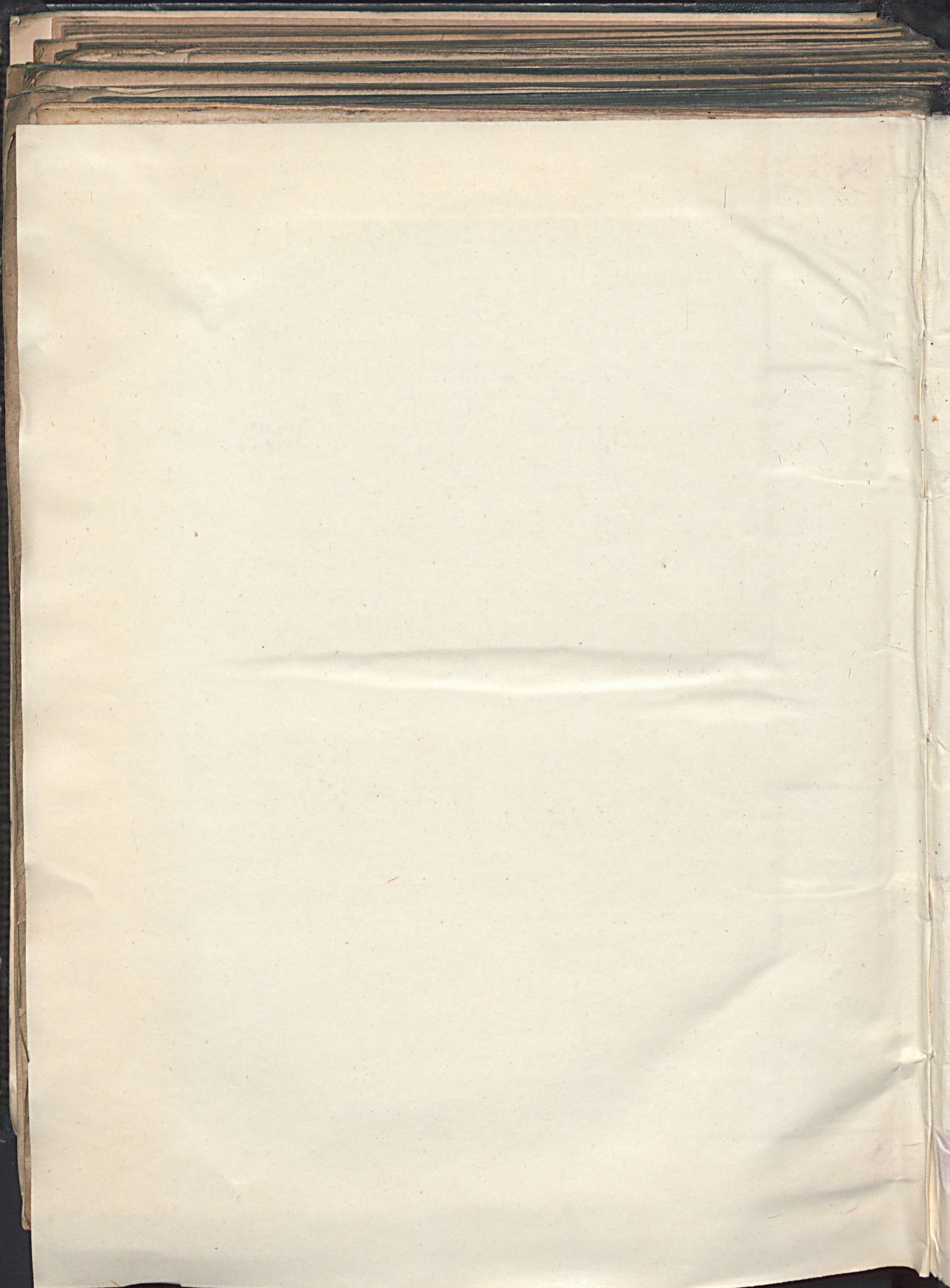
a^o M. DCLXXXVII. sub præsidio Consultissimi D.
CHRISTIANI WEIDLINGII strenue defenderet. Et
quanquam non abhorrebat à parentum consilio, qui sacra
Theologiæ ipsum dicaverant, sensitamen, se occultâ quâdam
inclinatione ad Jurisprudentiæ studium trahi. Cui cum re-
fragari nollet, neque Parens repugnaret, primùm Magnifico
ANDREÆ MYLIO Instit. Imp. P. P. legitimæ scientiæ ele-
menta publicè tradenti adfuit, mox Excellentissimo D. LU-
DERO MENCKENIO easdem Institutiones Justinianeas,
nec non Compendium Lauterbachianum explicanti, maxime
verò Nobilissimo JACOBO ARNOLDO de RYSSEL,
cujus fidelitatem & benevolentiam plurimum deprædicat, jam
Institutiones Justinianeas, mox Jurisprudentiam Struvianam Ro-
mano-Germanicam, & Compendium Lauterbachianum, quin
& Jurisprudentiam naturalem, officiumque Hominis & Civis ad
methodum Pufendorffianam, nec non jura feudalia tradenti
sedulus adhæsit, ad extremum etiam Consultissimos Viros D.
GOTTL. GERH. TITIUM, D. LEONHARDUM
BAUDISIUM, D. GOTHOFREDUM BARTHIIUM
docentes indefesso studio sectatus est, Scholis quoque Dispu-
tatoriis sæpius interfuit, prout res ferret, jam Opponentis, jam
Respondentis functus munere. Providebat interea, ne sumptus
ulterioribus studiis deficerent, benignissimum Numen, ut Se-
renissimi Principes ac Domini, Dominus JOHANNES
GEORGIUS III. & Dominus CHRISTIANUS I.
uterque Dux Saxonie &c. ille Elector, hic Postulatus Admi-
nistrator Episcopatus Martisburgensis, ille ad quinque, hic
ad tres annos de amplissimis stipendiis ipsi clementissimè prospici-
erent. Lapsa inter hæc quinquennio Academico tantum eni-
tuit virtus Nostri Candidati, ut Generosissimus JOHANNES
THEODORUS de BRAUN, Dynasta in Schœnau, ipsum
filio natu minimo JOHANNI ERNESTO in moderato-
rem studiorum exposceret: quod munus a^o M. DCLXXXIX.
imponi sibi passus, ex Academia Lipsiensi Rosæburgum divertit,
animo

animo invifendæ mox Academia Julia. Eo verò confilio vafu Patronorum mutato, tenax de cœtero propofiti ad Academiam redeundi, aô MDCXC. ad noſtram venit Salanam, & Scholis famigeratiſſimi D. JOHANNIS GEORGII SIMONIS, quibus in explicandis Pandectis, Jure item feudali atque publico, necnon Hugonis Grotii opere de Jure belli & pacis occupabatur, intereſſe voluit, quo eodem etiam Præſide ad conſueta exercitia diſputatoria reverſus in examinandis intra privatos parietes Exercitationibus Ludvvellianis ter Reſpondentis, & duodecies Opponentis vices ſuſcepit. Prælectiones quoque publicas Summorum Virorum NICOLAI CHRISTOPHORI LYNCKERI & CHRISTIANI WILDVOGELII, hujus in Pandectas, illius in Jus Canonicum inſtitutas adiit, ex quibus ſe non parum in jure profeciſſe fateatur. Poſtea Parentis voluntate ad ſtudia forenſia vocatus, conſcriptâ erudita diſſertatione Juridicâ *de fœnore & fœeneratoribus*, & præſide Illuſtri WILDVOGELIO A. MDCXCI. publice cum laude deſenſa Muſis noſtris valedixit. Hujus commendatiſ, ad Magnificum D. JOHANNEM ÆGIDIUM ALEMANNUM, Jctum, Seren. Elect. Sax. Conſiliarium Aulicum, inſtructus cum Drefdam veniſſet, inſperatum patrocinium atque favorem ultroneum viri Excellentiffimi D. MARCI DORNBLUTH Conſiliarii Electoralis Saxonici, & Drefdenſis Senatus jam Conſulis invenit, cujus hoſpitio & conſpectu liberali per triennium exceptus, nec minus eo duce ac magiſtro in tractandis fori controverſiſ fideliffimo gaviſus eſt, poſtquam Elector Sereniſſimus ad prævium inclytæ Facultatis Juridicæ Lipſienſis examen, & interpoſitam de compertis profectibus fidem, præſtito ſolenni juramento ipſi facultatem prodeundi in forum conſueto diplomate clementiffimè conceſſerat. Exacto ſic inter forenſe tyrocinium triennio, expetiit ipſum in Actuarium vir Nobiliſſimus JOHANNES SIGISMUNDUS LEISTERUS, Præfectus Drefdenſis; nec reſpuendam duxit blatam conditionem eâ tempeſtate, quâ proceſſu tum inquisi-

torio

rois tum civili variegatis instructissimum, si quod aliud per Saxoniam, erat iudicium, & proinde occasio penitiora utriusque processus accuratius cognoscendi non defutura videbatur; nec denegata facultas, causarum patrocinium in aliis iudiciis suscipiendi. Sustinuit eas partes per biennium, & quod excurrit, mortuo autem praefecto Potentissimus Elector administrationem vacantis praefecturae, donec alius in locum demortui succederet, ipsi clementissimè commisit, dignatus etiam per trimestre illud spatium, quo perduravit vicaria functio, non solum Cameralia, quae vocant, & Jurisdictionem omnem praefecto competentem ipsi concedere, sed & Commissionis generalis tenorem in omnibus & singulis causis s. Civilibus sive Criminalibus, vi Commissionis à defuncto nuper Praefecto susceptis plenissimè in ipsum proferre. A quibus negotiis, cum jam mense Decembri anni proximi, quo praefectus novus spartam sibi commissam adiit, discesserit, acriori nunc studio forensibus exercitationibus adfuturus, repetiit nuper hanc Academiam, & datis ad Facultatem nostram literis modeste rogavit, ut exploratis ejus in studio juris profectibus ipsum ad edenda specimina inauguralia admitteremus, & post haec licentiam concederemus, summos in Utroque jure capiendi honores. Honesto huic desiderio annuentes talem invenimus, quem ob singulares ingenii dotes, raram juris & bonarum literarum scientiam, & haud proletariam praeceos culturam omnibus commendeamus. Quamobrem Magnificus Academiae Rector, Aulae Academiaeque Proceres Venerandi, Doctores, Magistri, Studiosi, & Hospites omnium ordinum honoratissimi, ea qua par est observantia & humanitate rogantur, ut cras hora X. quâ lectio Cursoria ad *l. 15. C. de Episcopis & Clericis* habebitur, in Auditorio Jctorum frequentes compareant, rem gratissimam nostrae Facultati & Nobilissimo Candidato facientes. Benevolentiam hanc officiis & obsequiis nostris quavis occasione oblata demereri studebimus. P. P. Jenæ d. XII. Decemb. MDCXCVII.

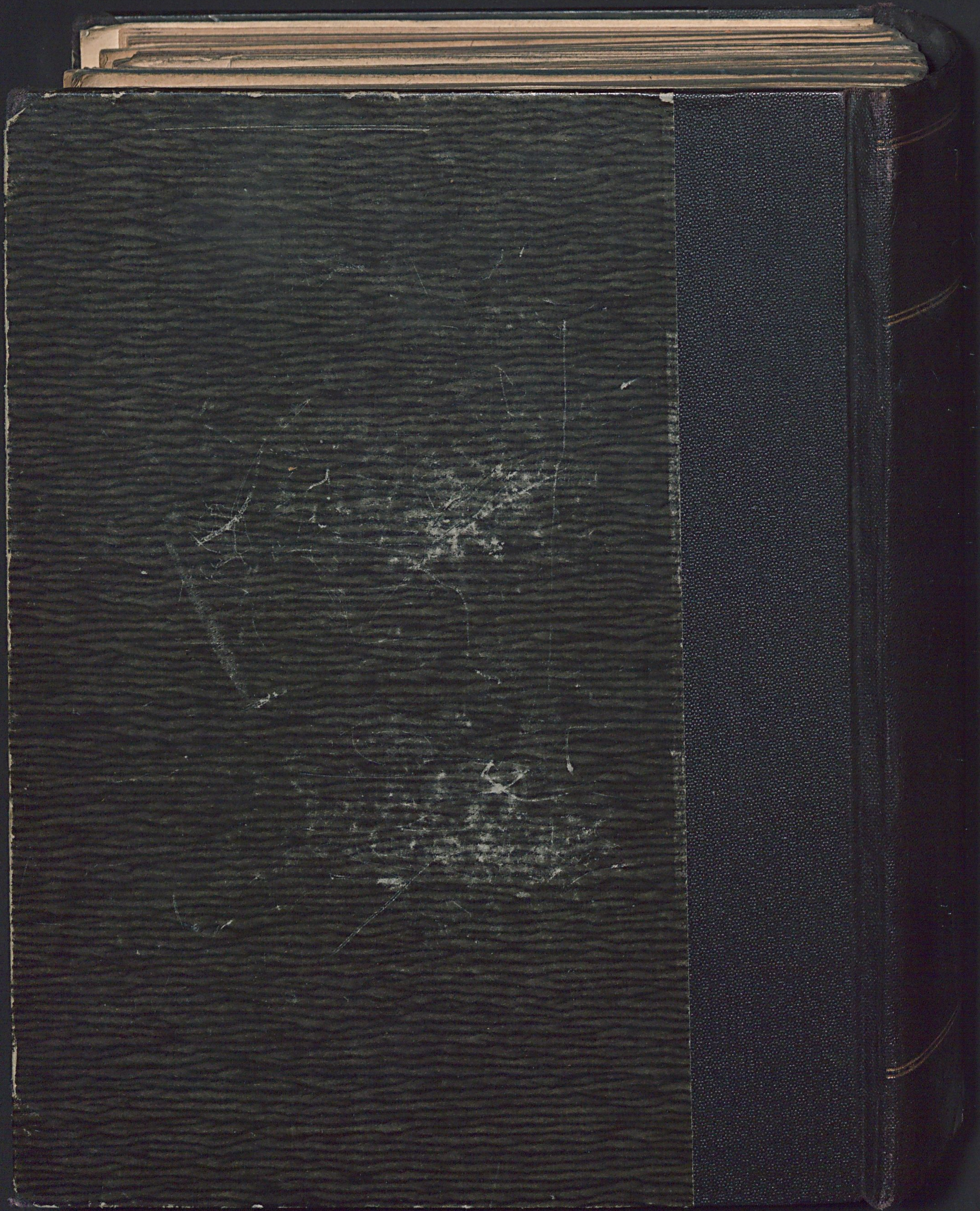
Jena, Diss., 1697 (1)

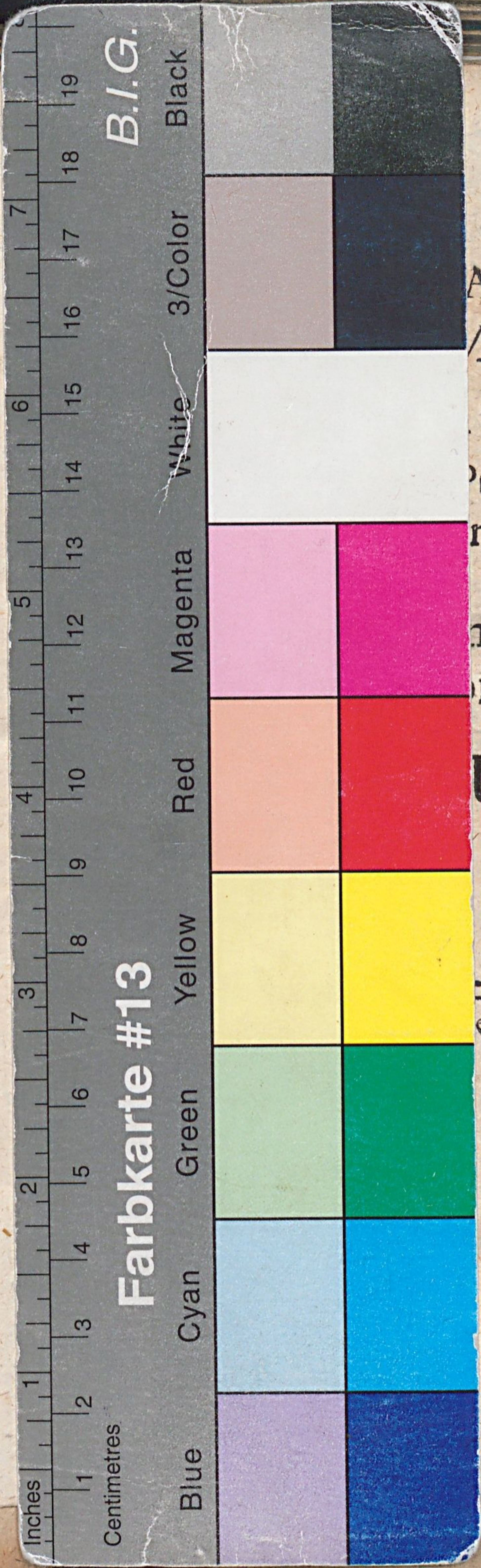
ULB Halle 3
004 389 646

Mus. A+15

W007

B.I.G.

Farbkarte #13

1697, 8

4
9
1

ACULTATIS JURIDICÆ
MI HIERONYMI
CKNERI D.

Publ. Facultatis Juridicæ & Sca-
natus Assessoris

Invitatio
n lectionem Cursoriam,
one cujus disleritur

de
UTIONIBUS JUSTI-
IMP. ECCLESIA-
STICIS.

eris MULLERIANIS.

